

Scânteia

Maresalmusca

Soarele răsare din orice colț de umbră,
îmi spuneai după fiecare somn
ce te înghițea cu tot cu mâna-mi
prinsă de ultimul fir de păr
lăsat în urmă să îți găsească drumul de întoarcere
spre degetele-mi crispate de culorile
în care te puteam vopsi pe jumătate în întuneric.
Jumătatea cealaltă, scufundată
între plânsetul unui copil
și pastilele ce reușeau să te adoarmă,
nu primea nicio culoare
ce ar fi țâșnit din degetele celeilalte mâini
cu care te-aș fi vopsit din vârful primului tău vis
până la călcaiele amintirilor
crăpate de setea movilei sub care ne-am fi putut odihni.
Soarele răsare din orice scânteie
lăsată de urma unei șuvite atinsă
de ultimul deget cu care
mi-aș fi umplut gura să te fluier
până te-aș fi presat sub ecouri.
Scânteia oaselor strivite poate aprinde o stea, spuneai,
lăsând-o să se stingă alunecând
pe gâtul-ți deja inundat
de saliva-mi scursă din gândul că te-aș putea trezi
doar pentru mine.
Scânteia ei sfârșind în salivă poate prăbuși o noapte
în abisul topit a două răsuflări
speriate de ce ar vedea după patru pleoape închise.